

ПРИКАЗКА ЗА ЛЪЖЛИВИЯ ЛОВЕЦ АРМЕНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Имало едно време един ловец. Той нямал нито пушка, нито барут, нито куче — нищо нямал, с една дума.

Веднъж тръгнал на лов. Върви, върви, гледа — на пътя се търкалят три пушки. Зарадвал се, навел се, повдигнал ги: двете били счупени и не ставали за нищо, а третата нямала спусък. Нарамил третата пушка и продължил. Вървял, вървял, стигнал до три езера: двете съвсем пресъхнали, а в третото сякаш никога не е имало вода. В това безводно езеро плували три патици: двете умрели, а третата полумъртва. Ловецът се прицелил, стрелял. Полумъртвата патица паднала мъртва. Грабнал я и поел нататък.

Вървял, вървял, стигнал до три села: двете разрушени, а в третото сякаш никога не е имало къщи. Влязъл в това село, обикалял, обикалял, най-сетне намерил една полусъборена къща. Отбил се в нея. В ъгъла стоели три гърнета: двете строшени, а третото без дъно.

— Ум не ми стига — говори си той — как да сваря патицата.

Наклат огън, напълнил с вода гърнето без дъно, сложил го на огъня. Оскубал хубаво патицата, изкормил я, турил я в гърнето.

Патицата се сварила, той я изял на бърза ръка, наситил се, прочел си молитвата, починал си и пак тръгнал.

Вървял, вървял, срещнал една камила. Качил се на камилата и я подкарал.

Пътувал, пътувал, няколко дни се кандилкал върху гърбицата на камилата и на края стигнал в един град. В града продал камилата и със спечелените пари си купил едно магаре и две житени зрънца.

Сложил зрънцата в дисагите, натоварил ги на магарето и продължил.

Пътувал, пътувал ден, два, три — с една дума, пет дни, и стигнал до една река. Събул си цървулите, за да прегази, но за беля магарето избягало. Втурнал се подире му, хванал го, върнал го назад. Докато тичал след магарето, цървулите сами преминали на другия бряг. Затирил се да ги търси. А цървулите, като пресекли реката, се превърнали на волове и орат земята. Качил се на магарето и се прехвърлил през реката. Снел дисагите, извадил двете житни зрънца. Едното посял в оранта, другото пуснал обратно в дисагите. Като свършил сеитбата, натоварил дисагите на магарето и потеглил по обратния път...

Пътувал, пътувал ден, втори, трети, седмица, две — с една дума, цял месец, пристигнал в селото си и подкарал магарето право към воденицата. Взел житеното зърно и започнал да го мели. Мелил го, мелил седем дни и седем нощи — зърното няма свършване. Видял, че зърното няма да се свърши, подарил остатъка на воденичаря. Насипал брашното в чували, завързал ги, наел коли и потеглил към къщи.

Минало известно време, ловецът си казал:

— Ще ида да погледна дали е узряло житото ми?

Взел сърпа и поел. Вървял, вървял, много ли, малко ли — никой ме знае, стигнал до нивата, гледа — житото узряло, дошло време за жътва. Замахнал със сърпа, но в този миг като изневиделица към него се затекъл един глиган. Ловецът затирил сърпа срещу глигана. Сърпът се забил право в хълбока му. Раненият бягал, въртял се из нивата със сърпа и жънел житото. Така търчал, докато ожънал всичкото жито, а сетне избягал, накъдето му видят очите. Ловецът полека засъбирал ожънатото жито. Връзвал снопи, връзвал, видял, че нямали свършване, оставил голяма част от житото неприбрано. Наел коли, натоварил снопите и потеглил към родното си село.

Пътувал, пътувал, много ли, малко ли — никой не знае, стигнал до селото си и подкарал колите право към хармана. Там ги разтоварил, натрупал купни. Довел ратаи, те тирнали снопите на хармана, впрегнали воловете, започнали да вършеят. Вършали, вършали ден, втори, трети, седмица, две седмици, три седмици, а купните все нямали свършване. Няколко купни оставил на хармана, а овършаното жито закарал в къщи. Напълнил със зърно всички хамбари, всички ями и кошове, а зърното все нямало свършване.

— Ум не ми стига — говорил си той — къде да дяна останалото?

Мислил, мислил, на края хванал една бълха, убил я, одрал ѝ кожата, направил мехове и в тях насипал останалото зърно.

Изтекло известно време. Край дома на ловеца преминал един конник. Конят му се спънал в един камък, подковата изкарала огромна искра. Искрата паднала на купните и те се подпалили. Изгорели и къщата, и хамбарите, и харманът — с една дума, всичко изтляло и станало на пепел.

Когато пожарът угаснал, ловецът рекъл:

— Ще ида да видя какво е оцеляло от огъня.

Вървял, вървял из пепелището, ту тук разрови, ту там. Започнал да рови до плевника, гледа — под зида едно възелче. Развързал възелчето, а в него една книжчица и на нея нещо написано. Занесъл книжчицата на учените да я прочетат. Прочели я те, а там пишело:

„Всичко, което ти се случи, е чиста лъжа.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.